

Palestina

Palestinagrupperna i Sverige

Stort reportage om Ship to Gaza

Bilder från resan, intervju med Kim S Aguayo, krönika av Hennig Mankell

Allt om bojkott, desinvestering
och sanktioner - BDS

Innehåll

Ledare Per Gahrton	3
PMRS i fält	4
"Entry denied"	8
Poesi	9
Bojkott, desinvestering och sanktioner - BDS	10
Tjänar Israel på ockupationen?	11
Sydafrika visar vägen	13
Gästkrönikör: Henning Mankell	15
Nablus	16
PGS - Landet Runt	18
Ship to Gaza: Intervju med Kim S Aguayo	22
Kims foton från resan mot Gaza	25

Palestina

Nr 4 2010

ges ut av
Palestinagrupperna i Sverige (PGS)
med fyra nummer per år.

ISSN 1100-4746

© 2010 Palestinagrupperna i Sverige
Tryckt hos Danagårds Grafiska

Ansvarig utgivare Per Gahrton

Layout Anna Wester

Redaktion för detta nr Anna Wester (redaktör), Yvonne Fredriksson, Johanna Wallin

Omslagsbild Oren Ziv/activestills.org

Baksida Niklas Berg

För innehållet i osignerade artiklar svarar redaktionen. För innehållet i signerade artiklar svarar respektive författare.

Adress Palestina Nu, Palestinagrupperna i Sverige, Tegelviksgatan 40, 116 41 Stockholm, 08-641 72 88. E-post info@palestinagrupperna.se

Hemsida www.palestinagrupperna.se

Prenumeration Löpande 4 nummer: 100 kr. Institutioner: 130 kr.

Postgiro 55 57 17-8, adress se ovan.

Presslagt 20101129

"Rättvisa är omöjlig om ett folk får frisedel att förtrycka ett annat"

I mitten av november tycks DN:s Israelkorrespondent Nathan Shachar ha fått en aha-upplevelse. Han tror att Israels premiärminister Netanyahu har tiden emot sig: "Det fortsatta byggandet på palestinsk mark och de resultatlösa fredsturena underminerar hans ställning i Washington och Europa och kommer förr eller senare att blotta Israel för internationella påtryckningar".

Kan man hoppas att Shachar har rätt? Kommer det internationella samfundet äntligen att inse att påtryckningar, det vill säga BDS – bojkott, desinvestering och sanktioner är enda alternativet till nya storkrig? Förr brukade arméerna rulla upp med stridsvagnar och kanoner varje årtionde: 1956, 1967, 1973, 1982. Men så drog sig grannstaterna ur, Egypten och Jordanien slöt fred med Israel, till och med PLO slöt fred genom Osloavtalet 1993. De stora krigen flyttade österut, till Iran, Irak, Gulfen och Afghanistan. Palestinafrågan hamnade i skymundan. Men våldet mot palestinier har fortsatt oavbrutet.

På den palestinska sidan tycks tålamodet börja tryta. Höstnumret av den palestinska tidskriften Al-Dirasat al-Filastiniya inleds med en artikel som blandar resignation och raseri. Här listas PLO:s reträtter från 70-talet och framåt. PLO har erkänt Israel, accepterat en sorts apartheidkanton för Västbanken, lagt ner vapnen helt, ingått omfattande samarbete med israeliska säkerhetstjänster för att hålla koll på de marginalgrupper som vill slå mot occupationen. Och vad har man fått i utbyte? Intet. Så vad gör man då? Tja, skriver Bilal al-Hassan, "efter detta återstår, logiskt, inget annat än att acceptera en annan logik, en motståndslogik, men det förutsätter en vilja som tycks saknas totalt." Finkänsligt utpekar al-Hassan inte vem han anser saknar vilja till en motståndslogik, men det kan knappast vara någon annan än PLO-ledningen.

Samtidigt, från ett annat perspektiv, framhårdar Uri Avnery, den israeliska freds rörelsens nestor som är född i Hamburg, i att jämföra fascistiseringen av Israel med vad som hände under hans egen uppväxt i Tyskland. Vi som stödjer Palestina brukar undvika kopplingar till Hitlernazismen, eftersom det är en absolut dimensionsskillnad mellan massfördrivning och fysiskt folkmord. Men när en person som Avnery öppet varnar för att rasismen i Israel mot araber nu är på en nivå som liknar situationen på 30-talet i Tyskland, borde fler lyssna.

Det är mot den bakgrunden man måste bedöma det israeliska kravet på att palestinerna skall erkänna Israel som "judisk stat". PLO har redan för drygt tjugo år sedan erkänt Israel på grundval av FN:s delningsbeslut 1947 som talar om en arabisk och en judisk stat. Vad skulle PLO erkänna utöver detta?

En annan artikel i al-Dirasat al-Filastiniya av Raif Zariq analyserar detta och kommer fram till att det inte handlar om PLO:s erkännande av en judisk stat vid sidan av en palestinsk, utan om palestinerna i Israel som snart utgör 20 procent av befolkningen. Det är dem Israel vill tvinga att erkänna sin stat som judisk.

Vad betyder det? Handlar det bara om flagga och yttre symboler? Eller om konkreta former av diskriminering av dem som inte är judar? Att icke-judar i Israel inte diskrimineras är en myt som förhoppningsvis Susan Nathan krossade med sin avslöjande bok "Ett annat Israel", om sitt liv som judinna i en arabisk by i Israel.

Globaliseringen har förändrat mycket. Men en sak tycks vara beständig, opåverkad av etnicitet, tidevarv, klass-tillhörighet etc – känslan för rättvisa. Så är det också med Palestina. Men rättvisa är omöjlig om ett folk får frisedel att förtrycka ett annat.

Även om PLO-ledningen saknar motståndslogik, håller tålamodet på att ta slut också hos många normalt moderata palestinier. Om inte omvärlden tvingar Israel att verkställa FN-beslut, tillämpa folkrätten och behandla israeliska judar och palestinier lika, kommer motståndet att blossa upp igen, kanske också väster om apartheidmuren.

Per Gahrton

Foto: Anna Wester

Foto: Catrin Ormestad

Foto: Catrin Ormestad

Catrin Ormestad följer med PMRS i fält

”Vi är med och bygger det palestinska civila samhället”

Treåriga Hatem Bahijs kinder är febrigt röda och hans ögon är blanka. Han sitter på en brits i ett undersökningsrum på Palestinian Medical Relief Societys (PMRS) klinik i byn Turmus Aiya utanför Ramallah och ser sig förundrat omkring. Det verkar som om han inte kan bestämma sig för om han ska skratta eller brista i gråt när sjukvårdaren Itaf Malasah lyfter ned honom från bädden och ställer honom på en våg. Men när hon berömmar honom för att han är en sådan stor pojke bestämmer sig Hatem för att han trots allt vill le.

PMRS har tjugofyra kliniker över hela Västbanken men den i Turmus Aiya, som de driver i samarbete med det palestinska hälsoministeriet, är bättre utrustad än de flesta. Den har en akutmottagning, en röntgenavdelning och ett modernt labb. Patienter kommer hit från byar i hela Ramallahområdet. Förutom den vanliga primärvården finns här en avdelning för kvinno- och barnhälsa, kroniska sjukdomar, dermatologi och psykosociala problem.

Men verksamheten på kliniken handlar inte enbart om hälsovård. I ett rum bredvid apoteket sitter två unga kvinnor och syr koncentrerat fast blanka, röda paljetter på plastbollar. De ska bli glittriga prydnader. Båda kvinnorna har Downs syndrom. Ashar Nasan, som bland annat arbetar med människor som har funktionshinder och förståndshandikapp, visar upp en samling målade glas, broderier och prydnadsföremål som tillverkats i det som de kallar klinikkens resurscenter.

Ashar och Itaf är båda Community Health Workers (CHW), tränade av PMRS i ett program som inte har någon motsvarighet i det palestinska samhället. Enbart kvinnor antas, och de måste komma från avlägsna eller dåligt utvecklade byar, eller samhällen som har särskilda problem med Israels mur och vägspärrar. Antagningen är jämnt fördelad över Västbanken. Sedan Israel skärpte sin avspärrningspolitik efter den andra Intifadans utbrott 2000 kan PMRS inte få ut några studenter från Gaza.

Efter två års utbildning, som inte bara omfattar hälsovård utan också engelska, kommunikation och administration, återvänder kvinnorna till sina byar där de framför allt arbetar med primärvård och förebyggande vård. Många bygger på grundutbildningen med kurser i bl a administration och specialistvård och vissa har fått anställning inom den

kommunala hälsovården. Ayda Ash, koordinator för CHW-skolan i Ramallah, berättar att de som gått programmet blir förebilder i sina byar.

– Vi ger de här unga kvinnorna en utbildning som gör att de kan återvända hem med en ny auktoritet. Deras arbete ger dem status och respekt.

Hon berättar att de som ansöker till utbildningen ofta skriver att de vill bli som Community Health-arbetaren i deras by. De inspirerar och motiverar andra flickor att också utbilda sig. Eftersom Community Health-arbetarna själva bor i byarna vet de vad människorna behöver och kan alltid finnas tillhands för dem. Även om kliniken stänger klockan två så kan byborna när som helst komma till dem för rådgivning eller annat de behöver hjälp med. De kan också övervaka hur behandlingar följs upp och uppmuntra till förändringar i livsstil. PMRS lägger stor vikt vid preventiv hälsovård.

– Våra Community Health Workers är ryggraden i det förebyggande hälsoarbetet, säger Sameh Jarallah, external relations director på PMRS.

Men syftet med CHW-programmet är inte bara att ge den eftersatta landsbygden tillgång till hälsovård utan också att sprida värderingar som bottnar i demokrati, jämlikhet och mänskliga rättigheter. Genom att stärka kvinnorna stärker PMRS byarna och hela det palestinska samhället.

Palestinian Medical Relief Society, PMRS

PMRS är en av PGS äldsta samarbetspartners och en av de ledande hälsovårdsorganisationerna i Palestina. De driver idag hälsovårdsarbete med god kvalitet över hela Västbanken och i Gaza.

PMRS fokuserar sitt arbete på behoven hos de mest sårbara i samhället, kvinnor, barn och de fattiga på landsbygden. På Västbanken riktar sig PMRS till människor som blivit extra drabbade av muren och avspärrningarna. De arbetar även med att bygga upp en bra vård för kroniskt sjuka med hjärt-kärlsjukdomar och diabetes.

– Vi är inte bara en organisation som sysslar med hälsovård, säger Sameh Jarallah. Vi är med och bygger det palestinska civila samhället. Vi vill ge stöd åt byarna och öppna folksinnen.

Information och utbildning om hälsa kan vara ett sätt att förändra förlegade sedvänjor och tankesätt, till exempel traditionen att kusiner och andra nära släktingar gifter sig.

– Vi kan inte säga till folk att det är fel men vi kan beskriva hur genetiska sjukdomar överförs till barnen, säger Sameh Jarallah. Sedan får folk dra sina egna slutsatser.

En viktig del av arbetet är att förändra landsbygdens attityder till funktionshindrade och förståndshandikappade, liksom att förbättra deras livskvalitet.

– Målet är att få folk att förstå att det här är vanliga människor med särskilda behov och att de kan bidra till samhällets utveckling.

Ett sätt att integrera de funktionshindrade är att hjälpa skolorna att anpassa undervisningen så att de kan ta del på samma villkor, liksom att försöka få ut dem i arbetslivet. PMRS hjälper bl a till med att förmedla kontakter och donationer. Det var så en rullstolsburen man i Ramallah kunde öppna en egen butik, och nu kan försörja sig själv och sin familj.

PMRS i Turmus Aiya ordnar utflykter och studieresor för de funktionshindrade och deras familjer, och på klinikens resurscenter kan de lära sig handarbete. Föremålen ställs ut i gallerier och bjuds sedan ut till försäljning. De funktionshindrade får givetvis behålla pengarna. Med hjälp av information och temadagar försöker PMRS också sprida kunskap om de

funktionshindrades behov. Och arbetet har gett resultat.

– Förut brukade föräldrar gömma sina handikappade barn men nu är de stolta över dem och tar med dem ut i samhället, berättar Ashar Nasan.

– Det faktum att de nu integreras i skolorna är i sig ett tecken på att samhället accepterar dem, påpekar Ayda Ash.

På sommarlägren blandas funktionshindrade och ”vanliga” barn på ett sätt som är alldeles naturligt. Men den största förändringen har förstås skett för de funktionshindrade och förståndshandikappade själva. I stället för att sitta hemma kan de nu utbilda sig och arbeta. De känner att de har ett värde, och de vet att de har rättigheter – och de kräver att få dem tillgodosedda.

Stora ansträngningar görs för att upptäcka barn med funktionshinder tidigt, så att barnen kan få hjälp och behandling på ett tidigt stadium. I år har de upptäckt tio barn med funktionshinder i Turmus Aiya.

PMRS har också ett omfattande program för skolhälsovård. De kollar t ex hörseln på många förstaklassare på Västbanken, väger och mäter barnen, inspekterar skolornas toaletter, matsalar och vattenkvalitet och ger barnen utbildning i hälsa.

På den allmänna skolan i Turmus Aiya har de flesta barnen lunchrast. Skolgården är full av pojkar som spelar fotboll eller släntrar runt i höstsolen med chipspåsar och fyllda pitabröd som de köpt i skolans kantin. Men från en lektionssal hörs förvånade skrik. Shadia Asfour, Community Health Worker på kliniken, är på skolan för att berätta om munhälsa – och det första hon gör är att ta ifrån barnen chipspåsarna.

– Vad är dåligt för tänderna? ropar hon ut över klassrummet.
Lätt fråga! Svaren haglar:
– Socker! Chips! Choklad! Coca Cola!

Shadia Asfours föreläsning är full av skratt, energi och improvisation och barnen deltar med stor entusiasm. Höjdpunkten är när hon delar ut tandborstar till hela klassen. Pojkarna börjar genast plocka fram dem ur förpackningarna och prova dem på tänderna. Shadia Asfour visar upp en plastmodell av en gom.

– Vad är det här rosa?
– Tandkött!

Skolan i Turmus Aiya är en av dem som omsatt PMRS idéer om lika rättigheter och möjligheter i praktiken. De har tre funktionshindrade elever och alla är fullständigt integrerade i undervisningen. En pojke är blind och för honom har de tagit fram studiematerial på Braille. I de fall det inte har gått har de avdelat en person som får läsa högt för honom, så att han inte missar något. Skolans rektor är noga med att understryka att de inte ömkar de funktionshindrade; de behandlas som de andra eleverna och gör ofta mycket bra ifrån sig i skolan. En rörelsehindrad pojke placerade sig bland de tio bästa i hela Ramallahområdet i en tävling i datorkunskap.

I en lektionssal i PMRS lokaler i Ramallah sitter ett tjugotal unga kvinnor och lyssnar uppmärksamt till en föreläsning om epidemiska sjukdomar. Nahed, Suzanne, Nadia, Jasmine, Rawan och de andra är andraårselever på CHW-programmet. De är alla mycket medvetna om den möjlighet de har fått genom utbildningen och mycket motiverade att få ut det mesta av den. De flesta vill vidareutbilda sig men först vill de hem till sina byar för att göra en insats.

– Israelerna konfiskerade vårt land, berättar Jasmin som kommer från en liten by utanför Hebron. Jag vill hjälpa människorna där. Ockupationen gör livet helt omöjligt.

Två av flickorna på utbildningen är gifta, en har barn och tre är förlovade. Men alla har sina familjers stöd att arbeta efter examen. Många kommer från fattiga familjer. Den sökandes socioekonomiska bakgrund är ytterligare en faktor som tas med i bedömningen vid antagningen.

– Det är inte ovanligt att de här unga kvinnorna bär hela försörjningsansvaret för sina familjer, berättar Ayda Ash. Arbetslösheten på Västbanken är så hög.

Rawans svärfar har njurproblem och kan inte arbeta vilket gör att hennes make måste ta hand om sina föräldrar. Eftersom han inte tjänar mer än 1 500 shekel (cirka 3 000 kronor) måste hon bidra till försörjningen. Fidah måste också ta ansvar för sin familj eftersom hennes make är sjuk. Hon har en 2,5 månaders baby i famnen, och hemma har hon en tvåårig dotter.

Men trots alla svårigheter de har att kämpa mot utstrålar flickorna inget annat än styrka och optimism. Ayda Ash ser hur de förändras under utbildningens gång, framför allt hur deras självförtroende stärks.

– Många är blyga när de kommer hit men när de tar examen är de öppna och självsäkra.

Tror flickorna på sig själva?

– JA! Säger hon med eftertryck.

Fidahs son vaknar inte ens, han vilar tryggt i sin mammas armar.

Catrin Ormestad

Stöd Palestinainsamlingen med ett SMS!

Jul och nyår ger många tillfällen att prata med vänner och släktingar om Palestina. Tipsa om hur lätt de på minuten kan göra en insats med ett sms. Kanske kan du värva en fadder?

sms-gåva Du kan skänka en gåva genom att skicka ett sms med ordet Palestina följt av beloppet du vill skänka till 72970. Du kan välja mellan att skänka 10, 20, 50, 75, 100, 150 eller 200 kronor.
Exempel: Skicka "palestina 50" till 72970 för att skänka 50 kronor

Bli fadder med ett sms Du som vill stödja Palestinainsamlingen kontinuerligt kan bli fadder. Som fadder stödjer du insamlingen med 90 kr per månad via autogiro eller betalar själv in 270 kr kvartalsvis.

Skicka "palestina fadder" till 72970 för att anmäla dig som fadder, en första inbetalning på 90 kr dras från ditt konto. Information om ditt fadderskap kommer med posten. Går det inte att hitta ditt namn och adress via ditt telefonnummer på de stora onlinekatalogerna ringer vi upp dig.

PG 901157-8

Svensk insamlingskontroll (SFI) granskar årligen att palestina-insamlingens medel har använts ändamålsenligt och med låga administrativa kostnader. Palestinainsamlingen har därför tilldelats ett 90-konto.

"Entry denied"

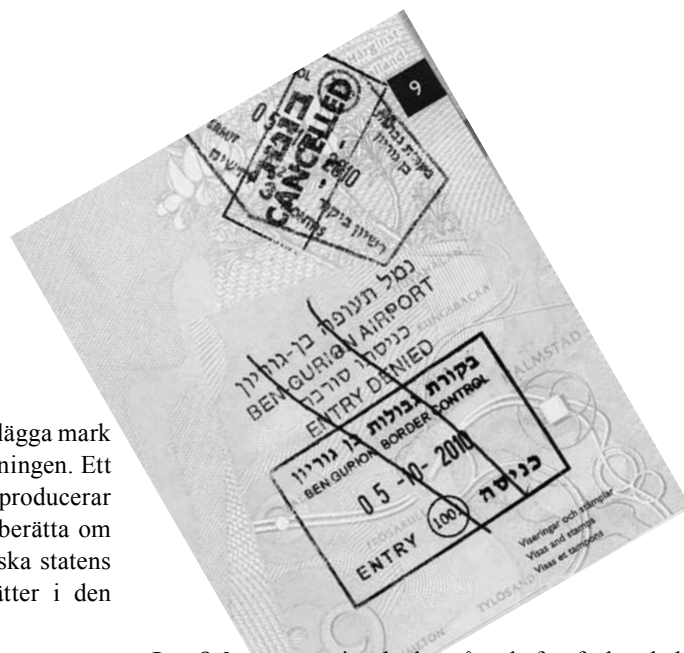
Det ligger i en ockupationsmakts logik att inte bara lägga mark under sig, utan även att beslagta verklighetsbeskrivningen. Ett vapen i Israels arsenal mot Palestina är turismen som producerar tusentals ambassadörer som i sina hemländer kan berätta om fantastiska sevärdheter, upplevelser och den israeliska statens förträfflighet. Detta är ett vapen man ogärna sätter i den ockuperades händer.

Var och varannan vecka får PGS höra om personer som nekats inträde av Israel. Vissa fall blir mer uppmärksammade än andra, som när alla medlemmar av palestinsk bakgrund i skolprojektet "Låt oss tala om fred" stoppades på flygplatsen, samtidigt som alla med judisk bakgrund fick komma in. Detta trots att de kom tillsammans och i samma syfte. Vanligtvis får personerna ingen annan förklaring till att de nekats inresa än ordet "security", och att man av säkerhetsskäl inte kan säga mer än så.

Jag är en av dem som har stoppats. Två gånger dessutom. Första gången var i september 2009. Innan jag slutligen låstes in i förvar tvingades jag genomgå ett flertal förhör. Jag fick höra att jag var kriminell och att jag inte hade några rättigheter. De anklagade mig för att ljuga om att jag jobbade för PGS och brydde sig inte om att vi har israeliskt tillstånd för verksamheten i Palestina. De vägrade att ringa konsulatet eller medarbetare som kunde intyga detta. Med "security" som enda förklaring sattes jag på planet mot Sverige igen dagen därpå.

Vi trodde att allt skulle vara löst på några dagar, och att Israel skulle erkänna att detta var ett misstag. Svenska ambassaden i Tel Aviv skrev tillsammans med konsulatet i Jerusalem en uppmaning till utrikesdepartementet (UD) att hjälpa PGS att lösa situationen. Någon snabb lösning blev det inte. UD tog upp ärendet med den israeliska ambassaden vid ett flertal tillfällen. Den svenska ambassaden i Tel Aviv talade med israeliska UD. Jag träffade till och med den israeliska ambassadören Benny Dagan för ett samtal. Tiden gick utan att någonting hände.

När nästan ett år hade passerat beslöt vi oss för att boka nya biljetter eftersom det är en viktig del av mitt jobb att följa upp våra biståndsprojekt såsom Sida kräver. Ingen hade förmått sig att svara på frågan om vad deportationen innebar för mig, och om jag var förhindrad framtida inresor. På flygplatsen fick vi snabbt svar på det. Vid passkontrollen togs jag åt sidan och förhörskarussen var igång igen. Har man en gång blivit stämplad som säkerhetsrisk är det så förhållanden ser på en, och att jag deporterades året innan låg definitivt i fatet för mig. Denna gång hade jag flera dokument som visade att mitt uppdrag i Palestina var legitimt, vilket förhållanden accepterade. Det var ju skönt tänkte jag, för då bör de ha avfärdat mig som säkerhetsrisk, utan att ana att hur förhållanden nu skulle vända.

Jag fick veta att jag hade två val, för förhållanden sa att han mycket väl kunde bestämma sig för att släppa in mig men han kunde också stoppa mig. Det han ville veta var namn och telefonnummer till mina palestinska och internationella vänner som jag trodde kunde vara aktivister. De sade att om jag inte hade fullständig information om någon person så var det tillräckligt med det jag hade, och han poängterade att det inte var någon fara om jag felaktigt pekade ut någon som aktivist eftersom de kunde reda ut det där i efterhand. Jag förklarade att detta var något som jag absolut inte kunde göra. Förhöret övergick nu helt i att pressa mig på uppgifter. En kvinna i bakgrunden som inte ens deltog i förhöret ropade ibland spydiga kommentarer till mig som "enjoy your flight home". När de förstod att detta var ett oframkomligt spår avslutades förhöret. Därefter följde samma procedur som året innan och dagen därefter satt jag på planet till Sverige. Denna gång bemödade sig ingen att ens ge förklaringen "security".

Den israeliska ockupationen är illegitim, men när den nu fortgår finns regelverk att referera till. En ockupationsmakt har exempelvis skyldighet att garantera säkerheten för de som lever under ockupationen. Israel använder sig gärna av detta för att motivera allsköns militära övergrepp, och för att motivera att de kan hindra Palestinas gäster som tvingas gå genom israeliska passkontroller. Men det är inte personer som tränats i krigsföring eller som rör sig i skumma sammanhang som stoppas. "Mellanösterns enda demokrati" stoppar personer på basis av åsikter. Dessa personer hotar de israeliska försöken att få monopol på sanningen, och möjligheten att fullfölja vidarekolonialiseringen av Västbanken. Med "security" är det alltså säkerheten för ockupationsprojektet man syftar på. Israel vill förhindra att människor reser tillbaka till sina hemländer med en annan bild av Israel och Palestina än vad Israel vill förmedla. Parallellt pågår repressionen mot de palestinier som arrangerar alternativa turistutflykter eller väcker västvärldens intresse genom kreativa och ickevåldsliga sätt att protestera.

Samtidigt som vi ser en trend i att neka personer inträde till det av Israel ockuperade Palestina, ställs inga krav från svensk sida på israeliska gäster som kommer hit. I början av oktober välkomnades till exempel den israeliska krigsförbrytaren Shaul Mofaz.

Niklas Berg

Remains

Call green yellow
 It remains green
 Call iron wood
 I can see iron
 Call me an Israeli
 I am still a Palestinian
 Say the sun is a planet
 I know it is a star
 Call resistance terrorism
 I still resist

Behold...a wall...
 Draw for it two eyes, lips...human
 It remains a wall
 Color it in the colors of the rainbow
 It remains a wall

Call it protection
 There it is... a wall
 Color it in the color of the sky and the
 mountains
 It remains a wall

You...listen to me
 This all applies to you
 You can wear a black suit
 A red tie
 Polished shoes
 Show your bleached teeth
 And wear the mask of humanness
 But I see through you
 You are transparent
 And still a monster
 A monster in a suit...you who play with
 me

AV: Sara Ayyad, Abu Diis

Ska Israel särbehandlas eller delta på lika villkor? - en bok om Bojkott, Desinvestering och Sanktioner (BDS)

I Sverige finns ett starkt engagemang för ett fritt Palestina. Svenska individer, organisationer och politiker har länge haft framträdande roller i solidaritets- och fredsarbetet. Få makthavare har dock ifrågasatt Israels politik på ett kraftfullt sätt. Snarare har man genomgående uppmuntrat den israeliska staten till ett bättre beteende genom olika diplomatiska morötter.

Detta ställer extra höga krav på det civila samhället att agera. Inspirerade av det palestinska civilsamhällets uppmaning till bojkott, desinvestering och sanktioner (BDS) sprider sig nu en rörelse internationellt och i Sverige. Denna rörelse riktar sig mot den israeliska statens folkrättsbrott och baseras på kravet att mänskliga rättigheter och internationell rätt ska gälla lika för alla.

Palestinagrupperna gav Johanna Wallin och Jonatan Stanczak i uppgift att göra en sammanställning över BDS-rörelsens förutsättningar och framväxt. Uppdraget resulterade i en bok som släpptes nyligen, där författarna analyserar hur Israel kan förmås att respektera internationell rätt. Boken sammanfattar de mest centrala argumenten för att tillämpa BDS som ett medel för att uppnå en rättvis fred:

- Israel är en formell demokrati.
- Israel har en globaliserad ekonomi och en till stor del avreglerad privat sektor som är mycket exportberoende.
- Israels import och export domineras av ett fåtal stora, politiskt inflytelserika och ekonomiskt känsliga företag.
- De fattiga inom den israeliska befolkningen skulle inte primärt påverkas eftersom Israel är i det närmaste självförsörjande vad gäller baslivsmedel och konsumtionsprodukter.
- Israel är idag den enda suveräna staten mellan Jordanfloden och Medelhavet, och inom den staten stödjer en majoritet av befolkningen, palestinierna, BDS-åtgärder. Flera israeliska fredsorganisationer stödjer också det palestinska BDS-uppropet.
- Stater och överstatliga institutioner har försökt med andra diplomatiska verktyg i över 40 år, med enda konsekvens att det israeliska samhället blivit alltmer slutet och dess folkvalda representanter alltmer extremistiska. Israel har idag i allt väsentligt samma ställning som en medlem av EU och ingår i de flesta internationella handels-, säkerhets-, forsknings- och kultursamarbeten utan att några framgångar kring en rättvis fred har uppnåtts.
- Om västvärlden inför sanktioner skulle dessa också ha stor psykologisk effekt eftersom många medlemsstater anses vara Israels bundsförvanter och samarbetspartners. Dessa stater uppfattas av den israeliska befolkningen som kulturella jämlingar som de kan identifiera sig med.
- Den israeliska staten och dess ekonomi är omöjlig att särskilja från ockupations- och bosättningsförhållanden, vilket är en medveten taktik från Israels sida.
- De internationella BDS-kampanjer som hittills genomförts har skapat stor uppmärksamhet i israelisk media och lett till omfattande debatt, liksom till flera initiativ inom det

Boken kostar endast 50 kr -
40 kr för medlemmar!
Beställ:
info@palestinagrupperna.se

israeliska samhället. De har alltså haft effekt redan på ett tidigt stadium.

- Det finns inget som tyder på att den israeliska regeringen eller den israeliska befolkningens attityder rör sig mot en mer folkrättsligt korrekt lösning av konflikten. Snarare tvärtom, samhället är i färd med att konstitutionalisera segregationspolitiken, expandera bosättningarna och situationen kan inte anses utvecklas annat än till det värre.
- En av de främsta styrkorna med BDS är att det är en ickevåldsmetod. Dessa metoder har större moralisk legitimitet och har dessutom i allmänhet visat sig vara mer effektiva än våldsamma alternativ när det gäller att på kort sikt uppnå utsatta mål, samt att på lång sikt bidra till ökad demokratisering och stabilitet.
- Historien har visat att olika BDS-initiativ har lett till resultat. Sydafrika under apartheid är ett välkänt exempel. Andra exempel är avkolonialiseringssprocessen i Indien och medborgarrättsrörelsen i USA.
- BDS-rörelsens kanske främsta styrka är att den har potential att samla en mängd organisationer och individer med olika bakgrund, erfarenheter och åsikter i en rörelse som kan arbeta på olika nivåer samtidigt, mot gemensamma mål.
- Det palestinska folket har levt under israelisk ockupation i 43 år och under israeliskt förtryck ännu längre, med i det närmaste inga förhoppningar om förbättringar. När deras civila kamp möts av tystnad stärks de som förespråkar väpnade lösningar. Palestinier på Västbanken, i Gaza, i Israel och i diasporan har med BDS-uppropet hörsammat omvärldens begäran om en enad rörelse med tydliga mål. Det initiativet måste ges aktivt stöd och få konkreta effekter. Den centrala frågan är: Om inte omvärlden stöder BDS, så vad? Om inte omvärlden stöder ickevåldsmotstånd, så vad?
- BDS-rörelsen har ett mycket tydligt mål, som är högst rimligt: att förmå Israel att upphöra med en illegal ockupation och respektera internationell rätt. Detta gör egentligen BDS ganska självklart. Sluta belöna den som bedriver folkrättsbrott och kränker mänskliga rättigheter - det är BDS.

Nof Zion (översatt Zions utsikt) är en nyupprättad bosättning i ockuperade östra Jerusalem. Bosättningen marknadsförs till amerikaner med texten "privata luxuösa bostadsområden, underbart vackra designade landskap, exklusiv konstruktion, lokal synagoga. Foto: activestills.org

Tjänar Israel på ockupationen?

Frågan varför Israel ockuperar det palestinska området har olika svar beroende på vem man frågar. Den kanske vanligaste motiveringen är att ockupationen sker av "säkerhetsskäl" - men om det var så, varför bygger man då en mur långt in på palestinskt område och fler bosättningar samt expanderar redan etablerade sådana? Ett annat argument som vissa religiösa grupper framhåller är att gud gett judarna landet. Andra menar att det finns nationalistiska intressen av ett stor-Israel. Den viktigaste frågan att ställa är om Israel tjänar på ockupationen: är det egentligen logiskt och rationellt för Israel att ockupera det palestinska området?

Nyligen släppte Shir Hever som är ekonomisk forskare vid Alternative Information Centre, boken "*The Political Economy of Israel's Occupation*" (Pluto press, 2010). En bok som för första gången ger en samlad bild av ockupationens ekonomi och hjälper oss att söka svar på frågan om ockupationen är en ekonomisk vinst eller förlust för Israel.

Ämnets komplexitet tillsammans med det faktum att mycket av informationen är sekretessbelagd gör frågan svårare att besvara. Men det är oomtvistat att en av de största fördelarna för Israel har varit att de aldrig behövt ta ansvar för befolkningen på ockuperad mark eller för de palestinska flyktingarna. Det ansvar som en ockupationsmakt enligt internationell lag har för den ockuperade befolkningen, är en börda som det internationella samfundet frikännt Israel från. Ansvaret har övertagits av framför allt FN, liksom av en enorm internationell biståndsinsats. Hever menar att biståndet primärt gagnar den israeliska staten och inte bidrar till ett slut på förtrycket av den palestinska befolkningen.

Så länge den palestinska befolkningen med relativt små medel kunde kontrolleras, tjänade Israel otvetydigt på ockupationen. Från 1967 till den första Intifadans utbrott 1987 fick Israel tillgång till billig arbetskraft i form av låglönearbetande

palestinier som inte omfattades av vare sig sociala eller fackliga rättigheter på den israeliska arbetsmarknaden. Israel kunde också fritt utnyttja det palestinska områdets naturresurser, inklusive vattenkällor. Den privata sektorn kunde tjäna på den palestinska marknaden som översvämmades av israeliska lågkvalitetsvaror. Staten kunde ta in stora skatteintäkter från den ockuperade befolkningen och konfiskera landområden för bosättningar.

Efter det kalla krigets slut blev Israel tvunget att omvärdera sin politiska position. Detta bidrog till fredssamtalen som resulterade i Osloavtalet 1993. Detta kom att bli vändningen för den israeliska ekonomin, medan det blev en ekonomisk katastrof för det palestinska samhället. Israels anseende ökade och nya marknader öppnades runt om i världen samtidigt som det skedde en massiv internationell investering i den israeliska ekonomin. Turismen ökade kraftigt och Israel utökade kontrollen över den palestinska marknaden, som kom att utgöra Israels näst största exportmarknad efter USA.

De ekonomiska avtal som medföljde Osloavtalet skulle innebära ömsesidiga fördelar för båda parterna, men ledde till en dramatisk minskning av arbetsillfällerna för palestinier i Israel, en av de palestinska samhällets viktigaste inkomstkällor.

Minskad rörelsefrihet och ökad kontroll från Israel, ökad konfiskering av mark och byggandet av nya israeliska bosättningar, ökad arbetslöshet, kollapsade fredsförhandlingar och dystra framtidsutsikter resulterade i den andra Intifadan. Den krävde tillsammans med bosättningsexpansionen mer omfattande militära insatser av Israel. Turismen drabbades och exporten till det ockuperade palestinska området rasade till hälften, mycket på grund av bojkotter som var en del av det palestinska civila motståndet. Denna period präglades av att kostnaderna för att upprätthålla ockupationen översteg dess vinster.

Den primära konsekvensen för den israeliska ekonomin var ökade sociala klyftor eftersom vissa sektorer kunde anpassa sig till våldseskaleringen medan andra förlorade. Den palestinska ekonomin kollapsade och samhället blev för första gången beroende av internationellt bistånd för att undvika en humanitär katastrof.

Detta bistånd blev en viktig inkomstkälla för Israel. Eftersom Israel kontrollerar de palestinska gränserna gäller tullfrihet enbart för israeliska produkter och palestinerna frångår möjligheterna både att producera och fritt importera. Detta gör att internationellt bistånd investeras i produkter och tjänster i Israel som sedan levereras färdiga till palestinerna. Biståndet reduceras ytterligare i ett komplext system där givarorganisationerna måste gå via israeliska banker, anlita israeliska speditörsföretag och betala avgifter för säkerhetsrelaterade kontroller. Shir Hever beräknar att ungefär hälften av det internationella biståndet till det ockuperade palestinska området går in i den israeliska ekonomin.

För Israel innebar också utvecklingen från att ha uppfattats som ett utsatt offer (David) i behov av stöd till en brutal militär- och ockupationsmakt (Goliat), ett behov av att återigen finna en ny politisk profil. Detta erbjöds i "kriget mot terrorismen" som följde angreppen mot World Trade Centre 2001. Israel påstod snabbt att de stod vid fronten till det globala kriget mot terrorn. För den israeliska industrin kom detta att innebära en boom. Privata säkerhetsföretag som producerade tjänster och varor testade i verkligheten (på den palestinska befolkningen) förmögen exploderade. Samtidigt har neoliberal reformer som inneburit omfattande nedskärningar av välfärden i det israeliska samhället kunnat undvika intern kritik på grund av yttre hot i form av Hezbollah, Hamas och Iran.

Det har lett till att Israel idag verkar vara en ekonomi på uppgång, en av de få i världen där finanskrisen inte haft nämnvärd effekt. Ett stort tillskott av utländsk valuta i form av biståndspengar, en exportmarknad vars tillväxt alltmer utgörs av "homeland security", omfattande internationellt stöd, liksom fortsatt obegränsade möjligheter till exploatering av de palestinska områdena, ger bilden av att Israel kan fortsätta ockupera, förtrycka och diskriminera palestinerna i det oändliga.

Exempel på BDS-kampanjer i år

H&M

När Hennes & Mauritz etablerade sig i Israel i år, startades en kampanj som blev en stor internationell framgång. Vi skrev bland annat brev till H&M-ledningen, hade en debattartikel i Aftonbladet och startade en blogg. Samtidigt ordnades fredliga demonstrationer utanför H&M-butiker med flygbladsutdelning och "modevisningar" där modellerna var klädda i militärkläder. Många sålde sina aktier i H&M som en protest. Kampanjen blev en viktig markering för svenska företag att det inte uppskattas att de etablerar sig i Israel så länge ockupationen pågår.

OECD

När Israel ansökte om medlemskap i OECD organiserades en global kampanj för att söka påverka länderna att rösta nej. Vi varnade bland annat för att Israel skulle

Foto: Kim S Agudyo

En så kallad flashmobaktion på Coop i Stockholm

Men det skymtas mörka moln på himlen. De positiva BNP-siffrorna utmanas av flera negativa faktorer. Det israeliska samhället står inför stora problem med snabbt växande samhällsklyftor (vart tredje israeliskt barn är idag fattigt) och ett stagnerande utbildningsväsen. Allt färre tjänstgör i den israeliska armén och unga känner allt mindre att de är skyldiga staten något. De växande palestinska och internationella kraven på rättvisa börjar också sätta sin prägel på den israeliska ekonomin.

Israel har inget förutom propaganda att sätta emot en växande folklig rörelse där demonstrationer, exponering och bojkotter står i fokus. Aktiviteter som de inte kan använda sin militära övermakt mot. Och i propagandakriget är Israel den svagare parten eftersom de inte längre kan dölja sina brott. Samtidigt kommer effekterna av bojkotter och desinvesteringar leda till att det israeliska näringslivet utövar politisk påtryckning utifrån sina vinstintressen. Det kanske viktigaste är att det internationella civilsamhällets solidaritet gentemot det palestinska folkliga motståndet ger det legitimitet och styrka nog att hålla ut inför det israeliska systematiserade förtrycket. För oss här i Sverige är det dags att ta ställning till det svenska stödet till Israel. Är vi beredda att trots allt vi känner till om Israels brott fortsätta stödja landet ekonomiskt, kulturellt och akademiskt. Om svaret är nej, är det dags att kräva förändring.

Jonatan Stanczak, Johanna Wallin

utnyttja medlemskapet för att legitimera ockupationen. Så skedde också snart efter medlemskapet beviljats när OECDs turistkonferens hölls i Jerusalem. Efter intensiva kampanjer drog sig flera länder ur konferensen, däribland Sverige.

IKEA

I juni avslöjade Sveriges Radio att IKEA i Israel levererar varor till Västbanken, men bara till de illegala bosättningsarna. På samma IKEA hänger dessutom en karta där de palestinska områdena inte finns med. En kampanj pågår för att få IKEA att upphöra med detta. Vi har skrivit brev till IKEA och haft flygbladsutdelningar utanför varuhus för att göra folk uppmärksamma på detta. Allt kampanjmaterial finns samlat på <http://bdsikea.wordpress.com>. Vi kommer att fortsätta kampanjen tills leveranserna till bosättningsarna upphör! Hör av dig till PGS för mer info om du vill vara med.

"The so-called 'Palestinian autonomous areas' are bantustans. These are restricted entities within the power structure of the Israeli apartheid system."

Nelson Mandela

Foto: activistills.org

Sydafrika visar vägen

Vilka, om inte de svarta i Sydafrika, vet bäst vad det innebär att leva under förtryck och diskriminering - hur det är att leva under apartheid. Just därför är det extra viktigt att vi riktar våra blickar till Sydafrika för att finna vägledning till hur vi ska agera för Palestinas sak.

För folkrörelsen i Sydafrika har Palestinas sak blivit en hjärtefråga. Precis som vi svenskar spelade en ledande roll i den internationella rörelsen mot apartheid i Sydafrika så tar nu sydafrikanerna ledningen i kampen för ett fritt Palestina.

Organisationer som fackföreningsrörelsen COSATU och auktoriteter som Desmond Tutu, Nelson Mandela, John Dugard och Ronnie Kasrils har alla poängterat likheterna mellan apartheid i Sydafrika och situationen på det ockuperade palestinska området. Fackföreningen SAMWU (kommunalanställda) arbetar för etablering av apartheid-fria zoner i Sydafrika där inga israeliska varor ska förekomma. SATAWU (Transportarbetarförbundet) har deklarerat att de inte kommer att hantera israeliska gods vid sydafrikanska hamnar. Fackföreningarna har också krävt att Sydafrika ska avbryta alla diplomatiska relationer med Israel.

John Dugard som är folkrättsjurist och FN:s tidigare speciella rapportör för Mellanöstern har till och med sagt att det vore orättvist att jämföra situationen på det ockuperade området med apartheid i Sydafrika, eftersom det aldrig var så illa i Sydafrika.¹

En studie genomfördes till följd av John Dugards slutsatser i FN av en grupp internationella folkrättsexperten på uppdrag av det sydafrikanska forskningsinstitutet The Human Sciences Research Council (som tidigare recenserats på PGS hemsida²).

¹ <http://www.haaretz.com/print-edition/news/un-agent-apartheid-regime-in-territories-worse-than-s-africa-1.132494>

² <http://www.palestinagrupperna.se/sydafrikansk-rapport-visar-israelisk-apartheid>

Studien visar att Israel bryter mot det förbud mot kolonialism som det internationella samfundet införde på 1960-talet. Studien visar även att Israels lagar och policys i de ockuperade palestinska områdena överensstämmer med definitionen av apartheid i den internationella konventionen om avskaffande och bestraffning av brottet apartheid.

Men idén om att även Israel kan bedriva apartheid är svårsmält för många. Utanför Sydafrika verkar det vara israeliska journalister som mest vågar diskutera ämnet. Yitzhak Laor menar att den israeliska formen av apartheid är värre än Sydafrikas. Salman Masha menar att israelisk apartheid inte stannar på Västbanken utan råder även inom Israels internationellt erkända gränser. Danny Rubinstein, redaktör och styrelsemedlem för den israeliska tidningen Haaretz, vittnar om att begreppet apartheid förekommer alltmer i tidningen.

På vilket sätt menar då alla dessa personer att Israel bedriver apartheid? Först måste du tänka om ifall du tror att detta är en konflikt mellan två stater. Självklart är det inte så. Israel är den enda suveräna staten mellan Jordanfloden och Medelhavet. Det finns bara ett monetärt system, en armé, en riksbank, en stat som kontrollerar handel och gränser, etc. Befolkningen inom den enda suveräna staten, har olika rättigheter. De judiska israelerna har idag demokratiska rättigheter, om än alltmer försvagade. De palestinier som också är israeliska medborgare diskrimineras inom i stort sett alla sektorer i det israeliska samhället. Palestinierna som bor i annekterade östra Jerusalem har inget medborgarskap utan bara uppehållstillstånd och kan enbart rösta i israeliska lokalval. Palestinierna som bor i de isolerade enklaverna på det ockuperade Västbanken och Gaza (det så kallade palestinska självstyret) har inga medborgerliga rättigheter och står under ett militärt juridiskt system. Genom detta system, i kombination med ett konstant förtryck mot den palestinska befolkningen som tvingar dem att överge sina hem,

Posters från ISAK - Isolera Sydafrikakommittén

kan Israel upprätthålla en judisk majoritet där 49 procent av befolkningen innehar 78 procent av rösträtten.

Hur skulle apartheid se ut om du reste till Israel-Palestina? Du skulle se vägsräddor som bara palestinier måste passera. Du skulle se isolerade enklaver där palestinier bor omringade av militärbaser, murar och stängsel och ett separat vägsystem på Västbanken som exklusivt är till för israeliska medborgare. Du skulle se hur palestinier och israeliska judar döms utifrån separata juridiska system, där det ena är civilt och det andra är militärt. Hur en palestinier kan nekas att bo i israelisk-judiska byar eller städer, eller tvingas svära trohet till "staten Israel som en demokratisk och judisk stat".³ Hur palestinier lever under betydligt lägre socioekonomisk status än israeliska judar och hur palestinska bostadsområden systematiskt diskrimineras. Du skulle se att palestinier nekas mark och tillstånd att bygga medan bostäder på ockuperat område avsedda enbart för israeliska judar växer kraftigt.

"Israel's apartheid movement is coming out of the woodwork and is taking on a formal, legal shape. It is moving from voluntary apartheid, which hides its ugliness through justifications of "cultural differences" and "historic neglect" which only requires a little funding and a couple of more sewage pipes to make everything right - to a purposeful, open, obligatory apartheid, which no longer requires any justification. [...] With considerable delay, the South African Group Areas Act is now being copied into Israel's book of laws."

Zvi Bar'el Haaretz 31/10 2010

Stödet för denna utveckling ter sig inte hotat inom det israeliska samhället. En rad studier visar hur tanken om separation har starkt stöd medan demokratiska rättigheter har lågt stöd, framförallt bland ungdomar. En studie från Tel Aviv-universitetet visar att 57 procent av de tillfrågade tycker att organisationer som exponerar omoraliskt beteende av Israel inte ska tillåtas vara fritt verksamma, och en majoritet stödjer bestraffning av israeliska medborgare som uppmanar

³ <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2010/oct/11/israel-loyalty-oath-discriminatory>

"If apartheid ended, so can the occupation. But the moral force and international pressure will have to be just as determined. The current divestment effort is the first, though certainly not the only, necessary move in that direction."

Ärkebiskopen och Nobelfredspristagaren
Desmond Tutu

till sanktioner eller bojkotter av Israel, liksom journalister vars artiklar skildrar försvarsmakten negativt. 65 procent tycker inte att israelisk media ska tillåtas publicera information som kan tänkas riskera statens säkerhet. 58 procent är emot skarp kritik mot Israel. Jaffa Center for Strategic Studies visade i en opinionsundersökning att 46 procent av de tillfrågade var för en förflyttning av palestinier ut ur det ockuperade området, medan 31 procent var för förflyttning av alla araber med israeliskt medborgarskap. 61 procent ansåg att araber med israeliskt medborgarskap utgör ett hot mot Israels säkerhet och 80 procent ansåg att araber inte ska inkluderas i viktiga beslut, medan 72 procent var emot att arabiska partier ska få vara med i en regeringskoalition.

En studie gjord vid Haifa-universitetet 2004 visade att 75 procent av tillfrågade judiska ungdomar ansåg att araber är våldsamma, utbildade, orena och ociviliserade. En undersökning från 2007 visade att 55 procent ville ha segregerade nöjesanläggningar och 75 procent kunde inte tänka sig att bo i samma hus som en arab. Mer än hälften ansåg giftermål mellan en jude och arab vara likställt med högförräderi och 50 procent skulle vägra anställning om deras chef var arab. Det israeliska demokratiinstitutet rapporterade i en studie från 2003 att 53 procent av de israeliska judarna var emot full jämställdhet för araber och 77 procent ansåg att det ska föreligga judisk majoritet vid alla viktiga politiska beslut.

Dessa undersökningar reflekterar väl det israeliska majoritetssamhällets attityder; i fikarummet på jobbet, bland vänner och bekanta och inte minst bland israeliska politiker och militära befälshavare. Den f.d. överbefälhavaren för den israeliska armén Rafael Eitan sade en gång att "en god arab är en död arab". En annan överbefälhavare, Moshe Ya'alon, refererade till palestinier som en "cancer" på vilka han utförde "kemoterapi". Den nuvarande premiärministern Netanyahu var stolt över att han som finansminister 2002 genom välfärdsnedskärningar lyckades få ned födelsetalen bland icke-judar. Allt detta sammantaget ger en tydlig bild av en stat som aktivt och medvetet privilegierar sin judiska befolkning och håller den skild från den palestinska befolkningen genom fysiska hinder, lagar, trakasserier och våld.

Det är dags att vi kallar saker vid dess rätta namn. Israel är idag en apartheidstat och medicinen för hur man botar en sådan diagnos kan vi finna i facit - hur vi stödde kampen mot apartheid i Sydafrika. Låt oss lyssna till sydafrikanerna.

Jonatan Stanczak

GÄSTKRÖNIKÖR: Henning Mankell**Efter försöket att bryta blockaden mot Gaza**

Efter den israeliska marinens brutala angrepp mot den lilla armada av fartyg som i slutet av maj försökte bryta den illegala blockaden av Gaza, hände något som kom oväntat för mig. Jag inser nu att det inte borde ha varit det; jag borde ha förutsett händelserna och reaktionerna. Men jag gjorde det inte. Jag blev förvånad.

Det var främst två reaktioner som var oväntade. Det ena var nånting positivt. Jag fick plötsligt mängder av reaktioner från israeler – eller judiska medborgare, som en del föredrog att kalla sig. Detta var människor som bodde i Israel. Och dom sa sig eniga i försöket att bryta blockaden. Dom sa sig också överens om att det nuvarande läget i Israel var outhärdligt. Att de övergrepp palestinierna utsattes för måste stoppas. De tog avstånd från sin egen regim, men visste i många fall inte vad dom skulle göra. Rädslan för repressalier är reell.

Det överraskade mig att det finns en så stark opinion inom Israel. Men jag borde alltså inte ha blivit förvånad. Av ett enkelt skäl: jag borde ha kommit ihåg hur det var i Sydafrika under 1980-talet. Under de år då alltför vita i landet insåg att apartheidsystemet var outhärdligt, att det skulle tvingas till fall inom en inte alltför avlägsen framtid.

Det hade jag sett den gången och jag borde ha insett att samma sak nu sker i Israel. Där det också råder ett apartheidliknande system mot den palestinska befolkningen. Men jag gjorde mig blind. Jag såg inte det jag faktiskt såg.

Det andra som hände var negativt. Jag märkte att en del av mina judiska vänner plötsligt inte längre ville ha med mig att göra. Att dom i några fall inte var beredda att fortsätta att föra en diskussion. Dom tog bara avstånd. Slutade svara på brev, visade sin motvilja i telefon. Eller, i något fall, gick till våldsamt verbalt anfall mot mig. Snudd på slagsmål.

Det förvånade mig. Människor som jag tidigare bedömt som intellektuellt hederliga, öppna, blev nu plötsligt enbart intresserade av sin etnicitet och skällde mig för det mest orimliga av allt; att vara antisemit.

I några fall gick det trots allt med tålamod att rädda vänskap och samtal. I några fall gick det inte. Det sörjer jag. Och jag antar att dom gör det också.

Men jag frågade mig samtidigt om det var något i mitt sätt att argumentera som skapade oklarhet om mitt politiska ställningstagande. Solidaritet, mot förtryck av den palestinska befolkningsgruppen. Därför satte jag mig under den gångna sommaren ner och läste in mig på den israeliska historien, från 1948 och fram till idag. För att bättre kunna ge uttryck för vad det är som har lett fram till den outhärdlighetens härdsvälta som vi nu lever med.

Jag slipade inga knivar. Jag slipade argument.

Det är ju så: vi bör alltid självkritiskt granska våra argument. Det vi kan se som självklarheter är inte nödvändigtvis det för dom vi diskuterar med.

Inser vi inte det gör vi ett fatalt misstag. Då sviker vi en del av vårt uppdrag. Som handlar om att vara klara och otvetydigt klara i vårt försvar för den palestinska saken.

De israeler i Israel som stöder palestinierna är en oerhört viktig grupp människor som med andra ord också med rätta kräver vårt stöd.

Henning Mankell

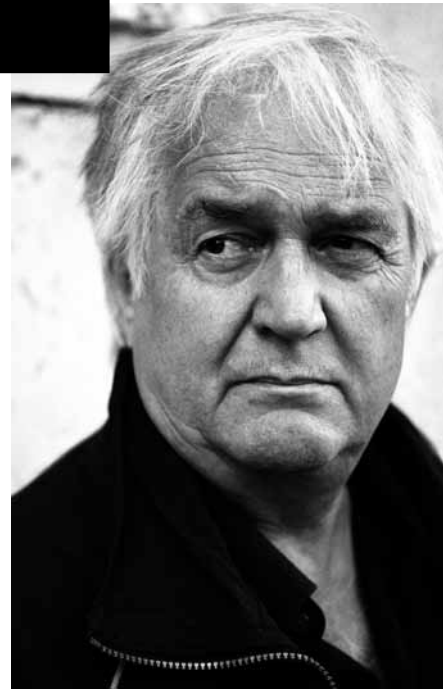

Foto: Lina Bergman

Nablus

Foto: Margareta Sjöberg

Nablus, denna vackra stad i en dalgång på norra Västbanken, Palestina. Under den första Intifadan, kallades Nablus ”the hot spot of Palestine” på goda grunder. Staden var och är fortfarande kraftigt bevakad av israeliska posteringar på de omgivande bergstopparna och infarterna regleras av checkpoints. Den största, Huwwara, har jag alltför många besvärliga minnen av.

Intill Nablus ligger flera flyktingläger, bland annat Balata, Askar och Askar Jadida, eller New Askar som vi säger. Lägren med den trångboddhet, fattigdom och utanförskap som råder är en god grogrund för motståndet mot ockupationsmakten.

Första gången jag kom till Nablus var 1989 med PGS sommarresa. Den första Intifadan rasade, plötsligt utropades curfew – ”manue attadue!!” – utgångsförbud. Ett par kamrater och jag sprang i gränderna i gamla stan, livrädda för soldaterna som fanns överallt; på taken, i gränderna och i jeepar. En gång ropades vi in i en trappuppgång och fick skydd hos en tandläkare. Vi satt i väntrummet och skakade under flera timmar.

I New Askar stöder PGS aktivitetshuset för barn och ungdomar som biståndsprojekt sedan 1994 och har samarbetat med lägerkommittén sedan 1993. Killarna i lägerkommittén har formulerat motståndet:

– Vi vill ge barnen en bättre framtid, vi vill skapa en kulturell Intifada. Det vi kan ge dem är ett litet ställe, men ett ställe att komma från med stora drömmar.

Tiden med kamraterna i New Askar speglar politiken. När fredsandan var påtaglig 1998 och det israeliska soldatfästet på den västra bergstoppen drogs tillbaka, satt vi där uppe och hade en härlig picknick. Något som killarna, Said, Ashraf, Amjad och Yousef drömt om sedan de var barn.

2002 var det andra bullar. Lägre besköt från bergstoppen och vi fick söka skydd bland bokhyllorna i det lilla huset där biblioteket fanns då. Böcker kan användas till mycket.

Amjad och Margareta

En eftermiddag drog stridsvagnar genom lägre. Skottsallvor ljud och barnen på väg hem från skolan fick gömma sig i det höga gräset på fältet. På kvällen körde man åter genom lägre och körde över och plattade till de bilar som fanns på gatan i utkanten av lägre. Hela natten hördes skottsallvor och på morgonen fick vi veta att två män dödades och att flera hade fångslats.

De stora attackerna hade skett ett par veckor tidigare. Förödelsen i själva Nablus var omfattande, många hus var sprängda och söndertrasade, bland annat den gamla fina olivvålsfabriken och det romerska badet. Ett antal liv hade tagits och berättelserna om övergrepp var många. Amjads svåger hade fångslats och bundits fast på motorhuven till en israelisk jeep som sköld för att palestinierna inte skulle kasta sten eller skjuta på soldaterna när bilen körde runt i staden.

När vi var där några veckor senare, hade man satt igång röjningsarbetet. Ingen tid för sentimentalitet. Bort med glassplitter, järntenar och högar med tegel.

Det är det här som är det viktiga. Min bild av palestinerna är som en sinnebild av den där dockan med rund botten, man hade som liten. Varje gång man puttar omkull den, reser den sig snabbt. ”Vi vill leva ett värdigt liv, inte i en offerroll” har man sagt mig många gånger.

Nu när jag var där senast i oktober hade förhållandena återigen förändrats. Checkpointen Huwwara är fortfarande kvar med sina soldater, men det var första gången jag var med om att det gick att köra hela vägen in till Askar. Likaså kan folk nu ta sig ut till Jenin, Ramallah och Jeriko – man kan ta sig fram ända till dess att man kör huvudet i muren; till Jerusalem kommer man inte. Även den begränsade friheten är en chimär. Ockupationsmakten har behållit de flesta av sina checkpoints och kan stänga dem när som helst.

Den israeliska posteringen på västra bergstoppen är kvar och kraftigt upplyst nattetid. Alla är medvetna om övervakningen. Men det har inte hindrat att man på den motsatta östra bergskammen helt glatt och uppkäftigt har byggt en enkel och fin utflyktspark för familjer med bord och bänkar för picknick och ett litet vattenfall - ”Summer Nablus” som alla är stolta över. Vid klart väder ser man ända till havet. Ända till Jaffa som så många människor i flyktinglägren kommer ifrån och så kan man se muren däremellan. Jaffa, så nära men ändå så långt borta.

– Det vi önskar mest är att få leva ett liv som ni gör. Vandra fritt omkring med högt huvud, leka och skratta med våra barn. Att bada i havet kan vi bara drömma om, men vi kan ha en picknick på berget och se ut över vår vackra stad. Summer Nablus, säger Amjad.

Margareta Sjöberg
Projektsansvarig Askar Camp

Palestina Nu 4 2010

Foto: Yvonne Fredriksson

Askar Camp

1994 vände sig en grupp engagerade ungdomar till PGS med en idé att starta ett bibliotek i flyktinglägret Askar utanför Nablus. Projektet som började med dörrknackning för att samla ihop de första böckerna har idag växt till att omfatta stödundervisning, en datorsal, dramagrupper, konst, dans- och musikaktiviteter med det nu fullvärdiga biblioteket som sitt hjärta.

Under 16 år har projektet överlevt och utvecklats trots tuffa utmaningar så som den israeliska arméns upprepade invasioner av lägret. PGS har följt med på hela resan.

Senaste numret av Palestina Nu – Fred och Motstånd – var ett specialnummer som PGS får bidrag av Forum Syd för att göra. Det skickas till skolor, riksdagsledamöter, journalister och många andra. Skillnaden är att temaskrifterna inte innehåller någon medlemsinformation eller rapporter från lokalgrupperna. Här kommer desto mer, även om alla aktiviteter skulle fylla en egen tidning.

När förra ordinarie tidning gick till tryck var Ship to Gaza och Frihetsflottan på väg mot Gaza. En resa där många av PGS medlemmar och lokalgrupper var med, inte som passagerare på båtarna, men som en del av den viktiga bas som gjorde projektet möjligt. Under lång tid har aktivister samlat pengar, ordnat torgmöten och sålt sjömil till Ship to Gaza. Kim S Aguayo var med på en av båtarna som PGS representant. Vi ägnar några sidor i tidningen åt hennes berättelse i ord och bilder. När Israels attack kom natten till den 31 maj var det en chock för oss alla. Att båtarna skulle stoppas var väntat, men inte med sådan brutalitet att nio personer dödades. Ship to Gaza, PGS och flera andra ordnade omedelbart demonstrationer och protester som samlade 10 000-tals människor landet runt.

Det är ofta så för Palestinagrupperna, att vi får ordna protester med kort varsel. Så var det i november när vi såg att den israeliska krigsförbrytaren Shaul Mofaz bjudits in som huvudtalare för ett seminarium på Utrikespolitiska Institutet i Stockholm. Temat var "möjligheter till fred". Det

ordnades protester utanför seminariet och PGS skrev en artikel i Aftonbladet tillsammans med Judar för Israelisk Palestinsk Fred där vi pekade på det absurda i att bjuda in en krigsförbrytare att tala om fred. "Skicka honom till Haag istället" var rubriken för vår artikel.

Förbundsstyrelsen som valdes av kongressen i april har sammansträtt vid två tillfällen. Fokus för arbetet är BDS, så som kongressen beslutade. Bland annat håller ett BDS-utskott på att bildas med uppgift att ta fram strategier för vårt BDS-arbete och självklart också planera kommande aktioner. Ett annat prioriterat område är att få igång fler lokalgrupper, så om du är intresserad att dra igång aktiviteter där du bor så hör av dig till Johanna Wallin på kansliet. Vi arbetar också på en specifik ungdomssatsning.

Nu går det här året mot sitt slut och i december kommer PGS att finnas med hantverk, keramik och böcker på julmarknader runt om i landet. 2010 har i mycket präglats av regeringens enorma nedskärningar av informationsanslaget till folkrörelser. Flera organisationer har tvingats lägga ner sina tidningar. Inte på grund av att det inte finns efterfrågan, utan för att regeringen vill så. Vi är glada att vi kan fortsätta att ge ut Palestina Nu. Vi klarar det, eftersom vi inte har någon heltidsanställd redaktör och för att så många skribenter och fotografer ställer upp utan att ta betalt.

God Jul och Gott nytt år!
Anna Wester, redaktör

Foto: Murat Kuseyni

Foto: Nils Eriksson

Palestinagruppen i Umeå

I slutet av maj och början på juni var vi i Umeå aktiva med att sprida kännedom och propagera för Ship to Gaza. Vi höll torgmöten, intervjuades i lokalradion, skrev insändare, delade ut bojkottflygblad och samlade in pengar.

Dror Feiler, en av organisatörerna för Ship to Gaza besökte Umeå i mitten av juni och då var vi där och delade bojkottflygblad samt skramlade med insamlingsbössorna. Mötet med Dror Feiler var välbesökt och vi passade på att uppmana mötesdeltagarna att ansluta sig till PGS.

Vi besökte Ögonblicksteaterns föreställning av Gazamonologerna nu i oktober och även då samlade vi in pengar.

Under hösten fortsätter vi att ta fram insamlingsbössorna, vi kommer även att dela ut temanumret, Fred och motstånd, det kan också bli en och annan insändare i lokaltidningarna.

Anita Bergqvist PG Umeå

Marnas hemlighet
Berättelser från Gaza

Journalisten och mellanösternkorrespondenten
LOTTA SCHÜLLERQVIST
berättar om människors vardag, drömmar och okuvliga hopp.

Folkets Hus i Varberg
Tisdagen den 23 november kl. 19.00
Alla är hjärtligt välkomna!

Arrangörer: Palestinagruppen, Ship to Gaza och ABF.

I november besökte Lotta Schüllerqvist Varberg

Palestinagruppen i Halmstad har under större delen av året funnits på Stora torg med bokbord, flygblad och banderoller den sista lördagen varje månad. Vi har samlat in pengar till Ship to Gaza och som blickfång haft en optimistjolle i vars segel det står Ship to Gaza.

Första maj drog vi vår båt i ett demonstrationståg. I samband med Marinfestivalen i juli, då stora gamla segelfartyg besökte hamnen, seglade en av våra medlemmar vårt eget lilla "Ship to Gaza" bland de stora båtarna.

Nils Eriksson PG Halmstad

Palestinagruppen i Sundsvall

I Sundsvall genomfördes en demonstration den 31 maj till stöd för Ship to Gaza.

Fyra personer från Sundsvalls Palestinagrupp deltog i en resa till Jerusalem och Västbanken 30 oktober -7 november. Vi håller på och sammanställer bilder från resan och kommer att ha olika öppna möten.

I övrigt fortsätter vi med torgmöten en gång i månaden.

Den 16 november hade vi en manifestation vid Mittuniversitetet för palestiniernas rätt till utbildning som en del i kampanjen Right to Education (R2E).

Rune Ljunggren PG Sundsvall

MR-dagarna i Örebro

Den 15-16 november deltog PGS i MR-dagarna i Örebro med ett seminarium, Mänskliga rättigheter i Gaza? Det var lokalgruppen i Örebro som tog initiativet och bjöd in den norska läkaren Erik Fosse som höll en mycket engagerande föreläsning om sitt arbete i Gaza under kriget. Raed Shaqdieh från PG Örebro informerade kort om Ship to Gaza och Lisa Norman berättade om Palestinagruppernas arbete. Seminariet hölls i den största kongressalen och det var över 100 besökare.

Anna Danielsson PG Örebro

Foto: Arne Malmgren

Utställning i Varberg

På Varbergs bibliotek ställde Palestinagruppen i Varberg ut affischer och kartor som samlats in av Arne Malmgren i Libanon, Gaza och Västbanken under åren 1983 - 2009.

Affischer och kartor:

- om statslösa Palestiniernas levnadssituation i Libanon och på de ockuperade palestinska områdena Gaza och Västbanken
- som betonar Palestiniernas kamp för mänskliga rättigheter och deras längtan efter frihet

PG Varberg

Palestinagruppen i Göteborg

Palestinagruppen i Göteborg har koncentrerat sig på två områden, Ship to Gaza och BDS-rörelsen. Denna korta rapport begränsas till det senare arbetsområdet.

Det finns en aktivistgrupp i Göteborg, som valt namnet Isolera Israel Gbg (IIG). Aktionerna hittills har varit korta samlingar av aktivister som går runt med BDS-tröjor på sig i affärer, på gator och torg, så kallade flashmobs. I juli gick ett 20-tal aktivister, med t-shirts ovanpå kläderna, runt i Nordstaden utanför H&M-butiken. Vi ville göra kunderna uppmärksamma på hur Israel gynnas av företagets etablering där. Den 31 oktober genomfördes en liknande flashmobvandring till Coop, Hemköp, och H&M.

Nu håller vi på att förbereda en uppvaktning av Coop, inför stämman nästa år. Bakgrunden är att för drygt ett halvår sedan vann vi en viktig strid i kampen om att få COOP-Sverige att bojkotta israeliska varor och leverantörer. Då fattade Konsumentföreningen Väst, en av COOP:s huvudägare, beslut om att ställa sig bakom en bojkott.

Vi deltog också i kampanjen Right to Education (R2E) med en aktion utanför universitetets centralbibliotek den 16 november. Vi ordnade enkel gatuteater, flygbladsutdelning och gjorde ett uttalande ställt till rektorn. Det finns idag en kärna till en aktionsgrupp vid Göteborgs Universitet, och det är dags att utvidga den, och dessutom sprida verksamheten till Chalmers.

PG Göteborg har årsmöte lördag 15 januari 2011 och vi uppmanar alla medlemmar att komma.

Ulf Karlström, PG Göteborg

Palestinagrupperna välkomnar två nya lokalgrupper!

Under hösten har två nya lokalgrupper bildats, i Skövde och i Karlstad.

Bor du i Skövde- eller Karlstadsområdet och vill engagera dig i Palestinagruppen på din ort, hör av dig till gruppens kontaktperson! (Se nedan)

Solidaritetsdag

FN har förklarat den 29 november som dagen för solidaritet med det palestinska folket. Därför ordnades olika arrangemang världen över för att uppmärksamma situationen för palestinier i och utanför Palestina och för att kräva ett slut på den israeliska ockupationen.

PGS gav sig ut på gator och torg för att samla in pengar till våra samarbetsprojekt i Palestina och i palestinska flyktingläger i Libanon. Vi informerade också om BDS. Aktioner ordnades bland annat i Stockholm, Halmstad och Varberg.

PGS grupper

Falun Kjell Sundström 023-250 31

Göteborg Gunnar Olofsson 0702-050647
gunnaroson@gmail.com

Halmstad Björn Lind 035-21 49 07
bjornlind@swipnet.se

Hedemora Britt-Marie Bergstedt 0225-126 53

Lund Kerstin Johansson 046-12 12 43
kerstin.johansson13@telia.com

Hässleholm Merete Karlsen
meretek@yahoo.com

Karlstad Teresè Loodin-Ek
terese.loodinek@hotmail.com

Malmö Laila Shaktor
laila.shakhtour@gmail.com

Motala Lennart Carsson 0141-537 69
lennart.carlsson.bona@folkbildning.net

Norrköping Ulf Karlström
macoma.karlstrom@telia.com

Luleå Barbro Midjer 0738-39 61 72
barbro_midbjer@hotmail.com

Skövde Hubert Grönskog 073-696 04 67
anne.olzon@hem.utfors.se

Stockholm Jan-Erik Romson
romson.je@gmail.com

Sundsvall Rune Ljunggren 060-219 89
birgitta.rune@telia.com

Umeå Anita Bergqvist 090-14 96 91
anitabq@holmsund.nu

Uppsala Eva Adler
evaadler@hotmail.com

Varberg Christer Sandberg 0340-194 37
christer@varberg.se

Örebro Björn Lindquist 019-33 18 36
annadanie@gmail.com

Östersund Christer Johansson 063-51 20 76
einarijohan@hotmail.com

PGS på Bok- och biblioteksmässan

I år genomfördes PGS medverkan på Bokmässan av framtidshopp, trots det dystra läget i Palestina och Israel. Över 800 exemplar delades ut av årets rykande färskaste temaskrift med rubriken Fred och Motstånd, en gestaltning av den israeliska och palestinska freds rörelsen som tillsammans, mot alla odds, kämpar för en rättvis fred. En utställning av Active Stills, ett israeliskt fotokollektiv som dokumenterar ockupationens konsekvenser, hängde i montern och kompletterades med ett bildspel om vardagslivet i Palestina tillsammans med en specialkomponerad ljudsättning av Dror Feiler.

PGS lanserade också boken "Bojkott, Desinvestering och Sanktioner" i pocketform. Du kan läsa mer om rapporten och BDS på sidorna 10-14.

Intresset för Ship to Gaza var stort på mässan och PGS fick agera som Ship to Gazas representant på Internationella Torget genom att tillhandahålla informationsmaterial, sälja T-shirts, pins och boken om Ship to Gaza som Leopard förlag gett ut. PGS gjorde också reklam för Riksteaterns satsning på ett samarbete med palestinska scenkonstföreningar som resulterat i föreställningen Gazamonologerna som gavs på flera teatrar runt om i landet den 17 oktober, liksom för dokumentärfilmen Israel vs Israel av Terje Carlsson, som visades på Hagabion under mässan och på Dokument utifrån, SVT.

PGS arrangerade två program på Internationella Torget, det ena i samarbete med Leopard förlag. Johanna Wallin och Jonatan Stanczak samtalande med Per Gahrton om BDS, och Johanna Wallin modererade ett samtal med

Henning Mankell och Ulrika Andersson från Ship to Gaza. Johanna Wallin blev själv utfrågad om BDS av Shora Esmailian i ett seminarium som arrangerades av Emmaus Björkå.

Montern bemannades av aktivister från Varberg, Göteborg och Stockholm.

Johanna Wallin och Jonatan Stanczak

Stöd PGS politiska arbete i Sverige!

I september förra året beslutade regeringen att drastiskt minska informationsanslaget till enskilda organisationer, bland annat PGS som får informationsbidrag via Forum Syd. Beslutet innebär att folkrörelserna fick skära ner med 60 procent, vilket har lett till att flera organisationer har fått säga upp personal och lägga ner sin tidning.

För att vi skall kunna fortsätta kunna bedriva informations-, opinions- och påverkansarbete i samma omfattning som vi gjort senaste åren, behöver vi fler medlemmar och ekonomiska bidrag till PGS.

Värva en vän som medlem eller ge en gåva till PGS politiska arbete i Sverige.

Pg 55 57 17 - 8

Kim S Aguayo om färden mot Gaza som slutade i israeliskt fängelse:

"Våra rättigheter kränktes från början till slut"

Foto: Kim S Aguayo

I slutet av maj anfördes solidaritetsaktionen Ship to Gaza/ Freedom Flotilla av den israeliska flottan när konvojen var på väg med förnödenheter till Gaza. En av de elva svenskarna ombord var Kim Soto Aguayo, representant för Palestinagrupperna i Sverige.

Det är den 30 maj 2010, strax innan midnatt. Israeliska krigsfartyg närmar sig. Helikoptrar cirkulerar i luften. Flottan kontaktar kaptenen via kommunikationsradion och frågar vilken destination fartyget har.

– Gaza, svarar kaptenen och beordras vända om.

– Om ni fortsätter tvingas den israeliska marinen vidta nödvändiga åtgärder. Ignorerar ni denna order försätter ni er i fara. Hela ansvaret kommer att vila på er.

Strax efter klockan fyra på natten stormades båten. Kim berättar hur maskerade soldater plötsligt strömmade in, skrikande och skjutande rakt mot passagerarna. Kaos utbröt.

– Senare fick jag höra att de hade använt paintballkuler men jag är inte säker på att det enbart var sådana kuler. Jag vet att elpistoler användes mot dem som försökte utöva ickevåldsmotstånd genom att klamra sig fast i kaptensbryggan.

Efter timmar av väntan, då passagerarna inte fick resa sig eller prata med varandra, fördes de till den israeliska hamnstaden Ashdod och vidare till interneringsläger.

Kim satt fängslad fram till den 3 juni, dagar hon beskriver som surrealistiska.

– Våra rättigheter kränktes från början till slut. Kvinnor och män fängslades var för sig och oron var stor för hur den andra gruppen behandlades.

De fick inte ha någon kontakt med anhöriga, ambassaden eller advokater under det första dygnet. Deras ägodelar togs ifrån dem och har fortfarande inte lämnats tillbaka. Lasten och båtarna konfiskerades. Passagerarna anklagades för att befinna sig i Israel illegalt, trots att de hade förts dit med tvång, kidnappade på internationellt vatten.

Visste ni då när ni satt fängslade vilken uppmärksamhet Frihetsflottan hade fått?

– Nej. Vi visste att Palestinavänner och andra som jobbat hårt för att stödja Frihetsflottan följde resan men inte att genomslaget hade blivit så enormt. Vi visste inte heller att israeliska kommandosoldater hade dödat nio personer ombord på skeppet Mavi Marmara förrän vi under den andra dagen i fängelse mötte passagerare därifrån. De var chockade, bar blodiga kläder och berättade fasansfulla historier om döda och svårt skadade. Vissa hade sett kroppar kastas överbord, andra pratade om att kaptenen hade tvingats att ändra kurs genom att soldater riktade ett vapen mot hans barns huvud.

Mottagandet när ni väl kom hem, hur kändes det?

– Såklart väldigt hoppingsivande, att allt arbete för att få till stånd den här kraftansamlingen inte hade varit förgäves. Det kändes som att vi verkligen hade åstadkommit något. Samtidigt hade jag svårt att riktigt ta in allting. Jag hade varit på helspänn under flera dagar, inte ätit eller sovit ordentligt och var liksom avtrubbad.

Hur tycker du att frågan har behandlats i media, under och efter att Frihetsflottan angreps?

– Jag kan känna en frustration över hur mediebevakningen

fungerar idag. Folkkrätten är helt satt ur spel, Gazas befolkning lider under en illegal blockad och övriga Palestinas under en illegal ockupation – ska man behöva göra sådana aktioner som Frihetsflottan för att det ska lyftas upp? Det är en pågående situation som hamnar i medieskugga så snart inget spektakulärt inträffar. I de flesta intervjuer jag gjorde efter att jag hade kommit hem, och det var många, handlade frågorna nästan uteslutande om mig och den där natten. Jag skulle berätta om det ”äventyr” jag varit med om. Skepp angreps på internationellt vatten, förnödenheter som människor över hela världen samlat in pengar till stals, människor dödades och Gazas befolkning fortsatte ändå att leva i isolering. Men media valde mestadels att beskriva det hela som ett Robinsonäventyr. Det är viktigt för framtiden att Frihetsflottan inte blir en bricka i ett mediespel.

Du kommer ursprungligen från Chile och din medverkan i Ship to Gaza har väckt mycket intresse där, berätta.

– Jag var den enda med chilenskt medborgarskap som deltog i konvojen och fick så att säga ta hand om det chilenska drevet. Det var en bisarr känsla att redan på Arlanda gå ut i direktsändning i CNN Chile och den chilenska motsvarigheten till SVT och SR. De första två veckorna efter hemkomsten var kaotiska. Vänner fick till slut sköta mediekontakterna åt mig, det var en väldigt märklig period.

Hur har reaktionerna varit i Chile?

– Överlag positiva, men tyvärr låg alltför mycket fokus på mig som person, min bakgrund som exilchilenare och min familjs kamp mot diktaturen. Men den stora uppmärksamheten har i alla fall gett flera resultat. På två veckor fick de till exempel in 15 000 namnunderskrifter på ett upprop till presidenten om att Chile skulle erkänna Palestina som stat. Det var stort, och

en viktig symbol för alla de palestinska flyktingar som bor i Chile. Frihetsflottan blev ett uppsving för Palestinafrågan i hela Latinamerika. Det har bildats ett nytt nätverk där människor från Chile, Argentina, Brasilien, Colombia och Venezuela ingår, som planerar en egen konvoj.

Skulle du delta i den konvojen om du fick frågan?

– Om jag fick frågan skulle jag absolut överväga det. Men jag skulle lämna den dyra utrustningen hemma den här gången. Jag har ju precis som de andra blivit bestulen på allt jag hade med mig förra gången. Samtidigt vet jag att det finns så enormt många som är hängivna den här frågan och vill göra resan för att visa sin solidaritet med det palestinska folket. Av den anledningen skulle jag hellre ge platsen till någon annan.

Johanna Wallin

Mikael Löfgren, Ship to Gaza:

Vad har hänt med lasten som Frihetsflottan skulle föra till Gaza?

En stor del av lasten, exempelvis avsaltningsanläggningarna, har nått Ship to Gazas motpart i Gaza (Vattenverket) genom FN:s försorg. Annat har stannat vid gränsen. De turkiska båtarna har transporterats till Turkiet medan Sofia är kvar i israelisk hamn.

Vad händer nu, planeras det någon mer konvoj?

Planeringen inför Freedom Flotilla 2 pågår för fullt. Koalitionen har blivit betydligt större, organisationer från större delen av EU har anslutit sig. Nästa flotta kommer att avsegla någon gång under våren.

Kim S Aguayo, Mattias Gardell, Dror Feiler och Victoria Strand på Sergels Torg

Foto: Maria Öhman

BOKEN OM SHIP TO GAZA
med resenärernas egna berättelser.
Leopard förlag

"Jag såg och jag handlade.
Solidariteten mellan männis-
kor kan inga vapen knäcka"
Victoria Strand, öveläkare

/.../ Nästa dag skulle det väntade mötet mellan de sex båtar som utgjorde Frihetsflottan äntligen inträffa på internationellt vatten. Tillsammans skulle vi sen navigera de sista kritiska tjugofyra timmarna mot Gaza.

Israeliska myndigheter hade genom media fortlöpande gjort uttalanden som varnade för att närma oss det isolerade folket i Gaza. Detta var förstas inte oväntat och vi kunde bara spekulera i sanningshalten i deras hot.

Medan jag satt där och iakttog mina kamrater tyckte jag mig kunna se vad de såg med den där koncentrerade blicken. I den här stunden fanns egentligen en enda tanke som sysselsatte oss resenärer. För varje våg som Sfendoni bröt på sin färd mot målet var det ett grubblande som växte sig allt starkare: Mötet mellan vår hjälpsändning och Israels armé.

Skulle vi med våra båtar lyckas bryta oss igenom den illegala blockaden av Gaza?

Skulle vi genom vårt ingripande åskådliggöra hur samvetslöst folkrätten sätts åsido i behandlingen av det palestinska folket?
/.../

Utdrag ur Kim S Aguayos text

*/.../ Frågan om vad som hände på Mavi Marmara handlar inte om vem som attackerade vem eller vilka som utgör ett hot mot internationell och israelisk ordning och säkerhet. Den saken är helt klar: den israeliska statsapparaten försökte försvara en olaglig och orättfärdig blockad genom att använda sitt krigsmaskineri mot en civil humanitär konvoj. Krigsmaskineriet gjorde vad ett krigsmaskineri är tränat för. Det som hände sedan är mycket allvarligt, men talas det mindre om: efter massakern, kidnappningarna och bortförandena anslöt sig det israeliska rättsväsendet till militärens övergrepp genom att frihetsberöva oss, frånta oss våra tillhörigheter och döma oss till tio års utvisning utan någon som helst rättslig grund. Sammantaget begick de israeliska myndigheterna alla möjliga brott: brott mot fredens och krigens lagar, mot havsrätten, mot mänskliga rättigheter, och mot israelisk lag. Dess enskilda representanter begick mord, människorov, väpnat rån, misshandel och stöld.
*/.../**

Utdrag ur Edda Mangas text

Boken kan beställas från PGS för 150 kronor

info@palestinagrupperna.se

Gruppfoto av passagerarna på båten Sfondoni som ingick i Frihetsflottan. Bilden togs strax före avresan från Rhodos där vi hade övernattnat för tankning av båten. Det rådde en förväntansfull, men ändå allvarsam stämning i gruppen. Nu väntade en längre riskfylld färd mot det öppna havet.

Bilder från resan med Ship to Gaza och Frihetsflottan **Foto: Kim S Aguayo**

Ombord på Sfondoni fanns en brokig skara av kunskap och engagemang för Palestina som genom sin geografiska, politiska, religiösa och etniska mångfald fann en orubblig kraft och legitimitet. Bild: TV4-intervju med Henry Ascher från den svenska delegationen.

Under resans gång hölls dagliga möten där ny information, strategier och tänkbara scenarion diskuterades. Mötena var alltid dynamiska, intressanta och åter-speglade den goda stämningen och samarbetsviljan som fanns ombord.

Ship to Gaza

På resans fjärde dag stötte vi på komplikationer när vi skulle hämta upp ett tjugotal passagerare på Cypern. Plötsligt dök den cypriotiska kustbevakningen upp på internationellt vatten strax utanför Cypern med en order om att vi inte fick tillstånd att ta oss in till land.

Vi förstod med detsamma att Israel låg bakom det här utfallet. I väntan på att passagerarna, flera av dem parlamentariker, skulle komma på ett sätt att ta sig ut till oss, bevakades vi av en cypriotisk helikopter som flög på bara några få meters avstånd och piskade upp vatten i våra ansikten.

På utsatt mötesplats i Medelhavet möttes slutligen båtarna och passagerarna i Frihetsflottan. Båtarna tutade och seglade runt varandra lekfullt likt delfinerna vi sett dagen innan och på däck stod upprymda vinkande passagerare. Det var ett överväldigande ögonblick som jag alltid bär med mig.

Den här natten vilade Frihetsflottan i ett magnifikt sken från fullmånen. Det lyste upp hela omgivningen och gjorde ett förtrollande glitter i det stilla mjuka vattnet. Det skulle komma att bli vår sista förhoppningsfulla natt. Och för nio av Frihetsflottans medlemmar blev det den sista.

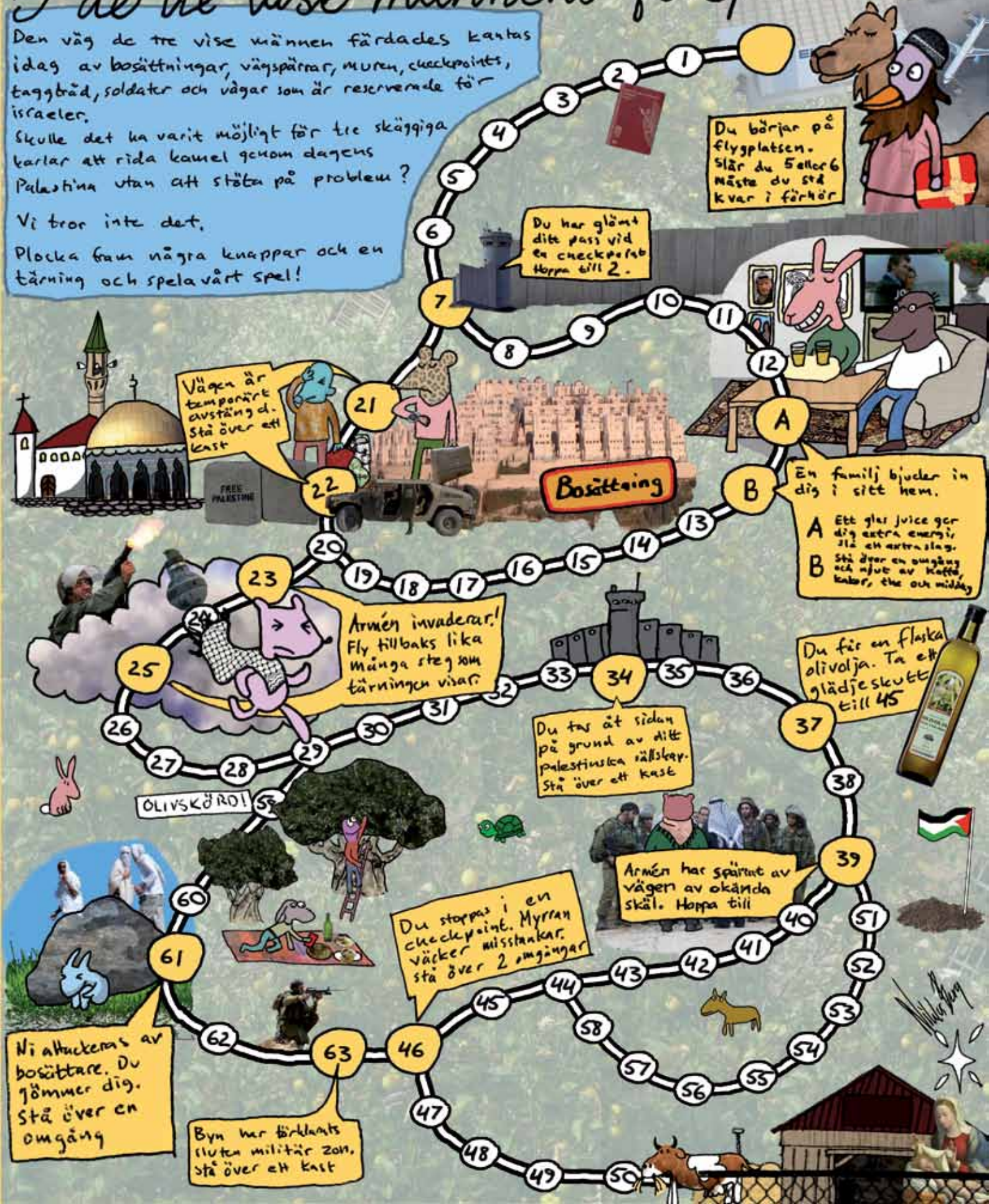
De tre vise männens fotspår

Den väg de tre vise männen färdades kantas idag av bosättningar, vägspärar, muren, checkpoints, taggtråd, soldater och vägar som är reserverade för israeler.

Skulle det ha varit möjligt för tre skäggiga karlar att rida kamel genom dagens Palestina utan att stöta på problem?

Vi tror inte det.

Plocka fram några knappar och en tärning och spela vårt spel!

Du börjar på flygplatsen. Slår du 5 eller 6 måste du stå kvar i förhör

Du har glömt ditt pass vid en checkpoint. Hoppa till 2.

Vägen är temporärt avstängd. Stå över ett kast

Bosättning

En familj bjuder in dig i sitt hem.

A Ett glas juice ger dig extra energi. Slå ett extra slag.

B Stå över en omgång och njut av kaffe, kaker, the och middag

Armén invaderar! Fly tillbaka lika många steg som tärningen visar!

Du får en flaska olivolja. Ta ett glädjeskutt till 45

Du tar åt sidan på grund av ditt palestinska rällstyg. Stå över ett kast

OLIVSKÖRO!

Armén har spärrat av vägen av okända skäl. Hoppa till!

Du stoppas i en checkpoint. Myrran väcker misstankar. Stå över 2 omgångar

Ni attackeras av bosättare. Du gömmer dig. Stå över en omgång

Byn har förklarats sluten militär zon. Stå över ett kast

Illustration of a woman and a cow.